

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Qvi ... Illas Omnes Complectitvr Historias, Qvæ Post Secvndam Sex
Tomorvm Editionem ...

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1586

VD16 ZV 1269

X.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77432](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77432)

SURIUS

q. d. b. r.
"vobis"
RVIII
5

rum amore flagramus, & domus nobis chāra est, & lectus, & vestis: quando magis
ca quae Dei ac Saluatoris sunt, per quae nobis salus parta est? Quin figuram etiam
praclarā ac viuificā Crucis adoramus, tametsi ex alia materia constructa sit: non
quod materiā colamus, (prociū hoc absit) sed figuram, vt qua Christus designetur.
Matth. 24. Etenim ipse discipulos suos extremū alloquens, Tunc, inquit, apparebit signum
filij hominis in caelo, Crucem videlicet significans. Ac proinde Angelus ille resur-
rectionis nuncium mulieribus afferens, dicebat, Iesum quaeritis Nazarenū cruci-
fixū. Et Apostolus, Nos autem praedicamus Christum crucifixum. Multi enim
Christi ac Iesus sunt: at vnus duntaxat cruci affixus. Non dixit, lancea transfurcata
tum, sed, crucifixum: Quocirca nobis faciendum est, vt Crucis signum adoremus.
Vbi enim signum fuerit, illic quoque & ipse erit. At verò materia, ex qua Crucis fi-
gura conflat, siue aurū, siue eximij precij lapides sint, post figurā, si ita contigerit,
euerfionem, haudquaquam adoranda est. Quamobrem omnia, quae Deo dicata at-
que consecrata sunt, ita adoramus, vt cultum ac venerationem ad eum referamus.
Enimvero lignum illud vitae, quod à Deo in paradiso constitū est, praclarā Crucis
figuram gessit. Quoniam enim mortū per lignum aditus paterat, consentaneum
erat, vt per lignū quoque vita & resurrectio donaretur. Quin Iacob, cum adorato
virge fastigio, cancellatisque manibus, filijs Ioseph benè precaretur, Crucis signum
apertissime delineauit. Atque idem etiam indicāunt, & virga Moisaica in Crucis
figurā efformata, ac mare feriens, atque Israëlī salutē afferens, ac cōtra Pharaonem
aquis mergens, & manus in Crucis formā extensae, atque Amalecitas in fugam ver-
tentes, & aqua amara, ligno edulcata, & rupes fracta, laticesque fundens, & virga
Aaroni sacerdotij dignitatē faciēns, & actus in ligno de serpente, velut mortuo
& extincto triumphus (ligno nimirum salutem ipsi afferēte, qui mortuum hostem
cernunt, hoc est Christum in carne, peccati prorsus ignara, Crucī affixum esse cre-
dunt) & magnus ille Moses illud inclamans, Videbitis vitam vestrā in ligno pen-
dentem ob oculos vestros: ac denique Elia, Tota die expandi manus meas ad po-
pulum contumacem & contradicentem. Qui hoc lignum adoramus, vti nam ad
Crucifixi Christi partem perueniamus, Amen.

VITA S. IOB PER D. ISIDORVM EPISCO-
PVM HISPALENSEM SCRIPTA. HABETVR IN
libro eius de patribus veteris testamenti.

10. Maii.
S. Iob quar-
tus Idumae-
orum Rex

IOB filius Zare de Bosra, Rex Idumaeorum quartus post
Efaū, successor Bale filij Beor, homo gentilis, fidelis, stabi-
lis, humilitate summus, hospitalitate praecipuus, in discipli-
na mansuetus, in elemosinis largus, diues in censu, exem-
plum factus egenis, locuples in liberis.
Quibus repente orbat, tentationi traditur, sed contra
tentationem fide religionis armatus, sit gloriosus in cer-
tamine, æquanimis in dolore: damna rerum pertulit, fune-
ra pignorum doluit, corporisque vulnera patienter exce-
pit, & inter supplicia semper Deum glorificauit, mala sua sapienter sustinuit, con-
iugis verba & amicorum ratione superauit. Pro tanta virtute sapientiae, duplici in-
fine subleuatur remuneratione, & post rerum casum multiplici claritate donatur.
Nam post noctis tristitiam diem genuit. Post foetorem vlcera calliæ odore fra-
grauit: sed & post abiectionem eorum inunctionem Regni promeruit, & subium
in acceptum laudis assumpsit. Vixit autem post plagam centum septuaginta & octo
annis, & mortuus est, atque sepultus in regione sua. Hunc verò Hebraei asserunt
non fuisse de genere Efaū, sed de Nachor fratris Abrahā descendisse stirpe, & fuisse
eum temporibus Patriarcharum. Nachor enim genuit Hus, de cuius stirpe
Iob creditur generatus, secundum quod in exordio volu-
minis eius notatur, inquit: Vir erat in
terra Hus, nomine Iob.

Patientia
eius in ad-
uersis.

Obit eius

VITA

DE S. IOB PROPHETA. 135
VITA SANCTI IOB PER D. ZENONEM

EPISCOPVM VERONENSEM SCRIPTA. EST

sermo 15. libri secundi Sermonum eius.

Acra historia, fratres dilectissimi, ad hoc nobis est tradita legenda narratio, vt maiorum, si fieri potest, saltem aliqua ex parte morès imitemur, si non possumus imitari virtutes. Tanta enim probitate vixerunt, vt pars felicitatis sit nòsse quid fecerint.

Igitur Iob vir fuit iustus & verax, ab vniuersis concupiscentijs huius mundi segregatus: conuersatione limpidus, mente limpidior, vsque adeò circumspèctus atque irreprehensibilis, vt Dei sit testimonio collaudatus. Vndè non immeritò beatus beata vita fruebatur. Nanque erat illi splendidissima domus, diues centus, diues quoquè numerus liberorum, & quod est parentibus gratum vtriusque sexus, & inuicem se amantium: quorum pro numero Deo diuturnas hostias offerebat. Tanto autem puritatis & fidei erat muro munitus, vt non auderet eum tentare diabolus, nisi à Deo iussus.

Iam hìc consideratè, fratres, quemadmodum scèuerit incitatus, qui ferri non potest blandus. Igitur famigerabile committitur prælium, illinc diabolus horrèdum totis intonans armis, ministrisque insuper suis in auxilium concitatis, terribili increpans tuba prædonum, quæ corda face furiali succensa, impetibus crebris passim rotas hominis Dei facultates inuadit. Subitò rapina, igne, ferroque vniuersa vno momento disperdit. Hinc Iob alta fidei radice robustus, tot nuncijs lugubribus tonditur, nec mouetur, sed tantum benedicit Deum, facultatesque suas contemnendo custodit.

At vbi diabolus aggressurus tantis nihil se profecisse cognoscit, omnem impietatis suæ rabiem in filios eius effundit. Nam cum solito more vnanimis vnà epularentur in domo, subitò concussis toto nixu quatuor angulis eius, in confusam molem parietibus tectisque labentibus, illam sanctissimam fratrum cohortem fepellit antequàm iugulet. Taleq; est commentus impietatis excidium, vt in illa vnus funeris turba, paternus dolor non sufficeret orbitati. Cum nescit quem primum plangat, quem priorem inueniat, cui primum iustitiam crudi funeris soluat. Quo nuncio accepto, Dei seruus scidit vestimenta sua, non vt Deo inuidiam faceret, sed vt expeditius cum hoste pugnaret. Contempsit denique in perditis facultatibus diuitem, dissimulauit in amissis liberis patrem, in pœna sui corporis iustum. Nanque summo capitis à vertice vsque ad imos vngues pedum, plaga inimici percussus, pulosis vlceribus non distinctum, sed totus vnum vulnus est factus.

Veruntamen in his omnibus nihil aduersus Deum improbè loquitur. Non vxi ori illicita suadenti succumbit. Non amicis insultantibus cedit, sed victor crudelitatis, & impietatis, in sterquilinio fœtido scaturiente vermibus sedet, quasi nihil passus, sed solo Dei timore contentus. O felix vir, qui mira patientia Deum promeruit, diabolum vicit, sanitates liberosque suos non perdidit, sed mutauit. Iob, quantum intelligi datur, fratres charissimi, Christi imaginem præferbat. Denique comparatio inducat veritatem.

Iob iustus dictus à Deo est: ipse iustitia, de cuius fonte omnes qui beati sunt gustant. Ecce enim de ipso dictum est: Orietur vobis sol iustitiæ. Iob verax est appellatus. Adest vera veritas Dominus, qui ait in Euangelio: Ego sum via & veritas. Iob diues fuit. Et quid dicitur Domino, cuius sunt omnes diuites serui, cuius est orbis totus, omnisque natura, beatissimo Dauid dicente: Domini est terra, & plenitudo eius, orbis terrarum, & vniuersi qui habitant in eo. Iob diabolus ter tentauit. Similiter Euangelista perhibente, & Dominum ter est tentare conatus. Iob facultates quas habuit, amisit: & Dominus cælestia sua bona, amore nostro neglexit: pauperem que se fecit, vt nos diuites faceret. Iob filios furens diabolus interemit: & Domini filios prophetas infanus populus pharisæus occidit. Iob vlceribus maculatus est: & Dominus sumendo carnem, totius humani generis peccatorum est foribus obsoletatus.

Iob vxor sua hortatur, vt peccet: & Dominum, vt corruptelam seniorum sequatur;

S. Iob egre
giæ virtu-
tes.

Ecce in lege
naturæ
sacrificiū.
Quare ergo
lex gratiæ
nullū
habeat sacrificiū?

Iob in aduersis Deo
benedicit.

Filii eius à
dæmone
occiduntur.

Peccatur
peccato vltimo
cetero.

Christi imaginem
præferit.

Malach. 4.
Iohan. 14.

Psal. 23.

Matth. 4.

tur, synagoga compellit. Iob amici sui insultasse perhibentur: & Domino sui facer-
dotes, sui insultare cultores. Iob in sterquilino pleno vermibus seder: Domi-
nus quoque in verò sterquilino, id est, in huius mundi cœno versatus est, inter ebul-
lientes diuersis sceleribus ac libidinibus homines qui veri sunt vermes. Iob & sa-
nitatem recepit & facultatem: & Dominus resurgens non sanitatem tantum, sed
immortalitatem in se credentibus præstitit, dominiumque totius naturæ recupera-
uit, sicut est ipse testatus dicens: Omnia mihi tradita sunt à patre meo. Iob vicarios
filios genuit: Dominus quoque post prophetas filios, sanctos apostolos procreauit.
Iob beatus quicuit in pace: Dominus autem manet benedictus in æternum ante se-
cula, & à seculis, & in cuncta secula seculorum, Amen.

ITEM DE SANCTO IOB, PER DIVVM AMBROSIVM
*Episcopum Mediolanensem, Ex libro primo Offi-
ciorum eius, Cap. 39.*

Sancti Iob
cœnobi.

Quid sancto Iob, vel in virtute defuit, vel in vitio obrepit? Quomodo
laborem agritudinis, frigoris, famis, pertulit? Quomodo desepit salu-
tis periculum? Nunquid rapinis diuitiæ coaceruata, de quibus tanta in-
opibus affluebant? Nunquid avaritia, census, aut voluptatis studia, cu-
piditatesque excitauit? Nunquid trium Regum iniuriosa contentio, vel seruorum
contumelia in iram excussit? Nunquid gloria sicut leuem extulit, qui imprecaba-
tur grauiam sibi, si vnquam vel non volūtariam celauisset culpam, vel reuerentius esset
multitudinem plebis, quo minus annuntiaret eam in conspectu omnium? Neque
enim cōsentaneæ sunt vitij virtutes, sed sibi constant. Quis igitur tam fortis, quam
sanctus Iob? Cui secundus adiudicari potest, qui parem vix reperit?

VITA SANCTORVM HILARI ET OLYBRII
CONFESSORVM RAVENNATVM, VT HABETVR
*tertio libro historiarum Rauennatum Hieronymi
Rubei historiographi doctissimi.*

13. Maij.

Beatus O-
lybrius et
monachus.

Ex hoc lo-
co perpen-
de, quanta
fuerit a-
pud Deum
sanctitatis
beatus Hi-
larus.

Eiicit de
monē ab
obfessio.

HÆRESIDENTE Symmacho Romanæ, Aureliano ve-
rò Rauennati Ecclesiæ, Olybrius quidam Rauennas, vir no-
bilissimus, maximaque cum authoritate, tum potentia, nō
absque opinione sanctitatis, monachus factus, in Galiga-
tensi cœnobia vigeat. Cum enim per hos dies adolescens
Etruscus Hilarus nomine diligentius Deo operam & stu-
dium nauaturus, passibus mille iuxta vicum Galigatam
Rauennatis diœcesis, in præcelso atque edito monte, sub
quo Vitis amnis defuit, ab incolis, vt aliqui arbitrantur,
bicus appellatus, se se constituisset, iamque adolescentis fama summa celebritate ab
omnibus audiretur, Olybriusque Rauennas patritius cacodæmone arreptus miser af-
flicteretur, & omnia in casum remedia expertus fuisset: repente dæmon vi diuina
impulsus, exclamare, donec non adduceretur ad puerum Dei Hilari, se inde nunquam
dicessurum. Vxor omnique familia tum desente, interrogatus dæmon, quifnam is
esset adolescens, atque vbi commoraretur, manere illum in monte ac solitudine res-
pondit, eumque monrem ad Bidentis amnis ripam esse, vbi sibi edificasset Hilarus
templum, & ibidem die noctuque, in Dei laudibus & contemplatione rerum diuina-
rum vitam ageret: duos & viginti annos esse natum, breui statura, modica barba,
pilis tunc primum prodeuntibus, assidueque cœlitibus comitibus uti. Quibus ac-
ceptis omnis familia cum Olybrio ad Hilari profecta, vbi à loco, in quo tum forte
Hilarus Deum orabat, quæritum iactus lapidis est, procul fuisset peruentum, gemens
dæmon, magnoque concussus timore, cursu rapidissimo ad Hilari properauit:
à quo inde eadē pulsus est. Olybrius immortalibus Deo primum, deinde Hilari
gratius, vnā cum coniuge ac omni familia actis, petere, vt vitæ piæ tradenda re-
gulam normamque sibi præscriberet: quod Hilarus cernens, & præ gaudio lachry-
mans, postquam legem Christi Dei edoctus omnes illos, per dies aliquot, fuit, à sa-
cerdote

SURIUS

q. ber-
"nober"
RVIII
5